

РЕШЕНИЕ

№ 3023

гр. София, 08.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 12.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Калинка Илиева

Мирослава Йорданова-Великова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **1768** по описа за **2024** година докладвано от съдия Весела Цанкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на К. Б. Х., чрез адв. Й. С. Л. – П. и адв. Г. Х., със съдебен адрес [населено място], [улица], офис № 16, срещу Решение №137/09. 01. 2024 г. по нахд № 8546/2021г. на СРС, 97 състав, с която е потвърдено наказателно постановление /НП/ № 19 – 4332 – 0188/03. 10. 2019 г., издадено от началник сектор Отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на К. Б. – Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

С касационната жалба се иска отмяна на съдебното решение и на потвърденото с него наказателно постановление. Направено е искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение. В хода на съдебното производство е направено възражение за изтекла абсолютна погасителна давност.

Ответникът – началник сектор Отдел „Пътна полиция“ СДВР не представя становище по делото, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Прокурор С. от СГП дава заключение, че касационната жалба е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Административен съд София – град, като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл. 218 от АПК, приема

за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата против обжалваното НП е постъпила в Софийски районен съд на 30. 10 2019г. Със съдебно решение от 18. 12. 2020 г. по нахд № 17202/2019 г. на СРС, 8 състав наказателното постановление е потвърдено. Съдебното решение е отменено със съдебно решение № 3109/14. 05. 2021 г. по кнахд № 1323/2021 г. на АССГ и делото е върнато за ново разглеждане на СРС.

В СРС е постъпило на 17. 06. 2021 г. и е приключило със съдебно решение № 137/09. 01. 2024 г. по нахд № 8546/2021 г. на СРС, 97 състав.

Пред касационната инстанция делото е образувано на 19. 02. 2024 г.

Касационната жалба е допустима.

Разгледана по същество, е основателна. Съображенията за това са следните:

С оглед задължението си преди постановяване на решението, да вземе предвид всички новонастъпили обстоятелства, настоящият съдебен състав намери, че следва отмени обжалваното решение, с което е постановено потвърждаване на атакуваното наказателно постановление, поради изтичане на абсолютна погасителна давност на 29. 02. 2024 г. , по следните съображения:

Според чл. 11 от ЗАНН по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс/НК/, доколкото в този закон не се предвижда друго.

Видно от посочената норма, НК би намерил приложение само в случаите, когато в ЗАНН не е предвидено друго. Безспорно в ЗАНН липсва уредба на абсолютната давност за изключване на отговорността. Поради тази причина в административнонаказателно производство приложение следва да намери нормата на чл. 81, ал. 3 от НК. Съгласно същата, независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в предходния член. В този смисъл е застъпеното становище в ТП №1/27.02.2015г. на ОС на НК и ОС на ВАС .

Според чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК, в действащата му редакция към момента на осъществяване на административното нарушение, наказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години .

При това положение и след като се съобрази разпоредбата на чл. 81, ал. 3 от НК, абсолютната погасителна давност следва да действа от момента, в който изтекъл срок, който надвишава с 1/2 предвидения в чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК тригодишен срок за образуване на административнонаказателно производство. Изводът е, че абсолютната погасителна давност е четири години и половина.

Видно от съдържанието на процесното наказателно постановление нарушението е извършено на 29. 08. 2019г. Следователно, на 29. 02. 2024г. е изтекъл срокът, след който административнонаказателната отговорност следва да се изключи. С неговото изтичане се преклудира възможността за административнонаказателното преследване. Правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание е абсолютна предпоставка за административнонаказателното производство и тя трябва да съществува от момента на образуването му, до неговия край. За наличието ѝ съдът е длъжен да следи служебно. Към момента на постановяване на настоящото съдебно решение това правомощие вече е било погасено. Тъй като то обуславя допустимостта на процеса, това налага прекратяване на административнонаказателното производство и отмяна

на атакуваното наказателно постановление, без да се обсъжда неговата законосъобразност по същество, респективно – правилността на изводите на първостепенния съд в тази насока.

Предвид изложеното, съдът намира, че обжалваното решение, с което е потвърдено процесното наказателно постановление следва да бъде отменено.

Вместо него, трябва да бъде постановено друго, с което да се отмени наказателното постановление и прекрати административнонаказателното производство.

С оглед изхода на правния спор и направеното искане, в полза на касационния жалбоподател са дължат сторените само в настоящото производство разноски в размер на 650 лева, представляващи договорено и платено адвокатско възнаграждение пред касационната инстанция. Съдебното решение и наказателното постановление са отменени само поради изтичане на абсолютна погасителна давност, факт, който е настъпил в хода на производството пред настоящата инстанция и който не засяга законосъобразността на наказателното постановление и изводите на СРС в обжалваното решение относно извършване на административното нарушение.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Решение №137/09. 01. 2024 г. по нахд № 8546/2021г. на СРС, 97 състав, с която е потвърдено Наказателно постановление № 19 – 4332 – 0188/03. 10. 2019 г., издадено от началник сектор Отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на К. Б. – Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 19 – 4332 – 0188/03. 10. 2019 г., издадено от началник сектор Отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на К. Б. – Х. е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 200 лева за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП.

ПРЕКРАТЯВА административнонаказателното производство по Наказателно постановление № 19 – 4332 – 0188/03. 10. 2019 г., издадено от началник сектор Отдел „Пътна полиция“ СДВР.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи да заплати на К. Б. – Х., ЕГН хх, с адрес [населено място],[жк], [жилищен адрес] разноски в размер на 650. 00 лева, представляващи адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.